

Jens Daugaard-Jensen.

1871—1938.

Allerede fra 1894 var *Jens Daugaard-Jensen* knyttet til den grønlandske Administration, og i mere end 25 Aar, fra 1912 til sin Død, var han Direktør for Grønlands Styrelse. I denne lange Virketid prægede hans stærke Personlighed paa mange Maader saavel Udviklingen i Grønland som Forholdet Grønland—Omverdenen, specielt Moderlandets Forhold til Grønland.

Det blev Daugaard-Jensens Opgave at holde Linjen i den danske Administration i Grønland ved roligt og maalbevidst at bane Vejen for det, som skal komme, uden at ødelægge det Læ mod udefra kommende voldsomme Omvæltninger, der maa anses for en Nødvendighed, hvis det grønlandske Folk skal naa en saadan Udvikling og Modenhed, at det kan vinde fornøden Styrke til fri Forbindelse med den øvrige Verden.

Ingensinde i Grønlands Historie har Presset udefra været saa stærkt og saa forskelligartet som i vore Dage. Erhvervsgeografiske, kulturelle, økonomiske og politiske Faktorer forlanger at blive indarbejdede i det bestaaende System og truer undertiden med at sprænge dette. Man behøver kun at nævne enkelte Led i Udviklingen i Grønland under Daugaard-Jensens Direktørtid for at forstaa Omfanget af de Opgaver, som han kom til at staa overfor. Hele Grønland er nu underlagt Grønlands Styrelse, Befolkningstallet er i sund og jævn Vækst, Administration og Retsvæsen i selve Grønland er omordnet og centraliseret, Oplysnings- og Sundhedsvæsen er tilrettelagt efter nye Systemer under Anvendelse af helt nye Hjælpemidler, den gamle Erhvervskultur er overalt blevet stærkt ændret, og i visse Egne har det været nødvendigt, og lykkeligvis ogsaa muligt, at finde helt nye Veje for Befolkningens Arbejde og Ernæring, og sidst men ikke mindst bør det nævnes, at det er lykkedes at føre Grønland uskadt og ubeskaaret gennem Krigens og Efterkrigstidens urolige Aar.

Under disse Vilkaar gjorde Daugaard-Jensen sin Gerning, og alle, som mødte ham, hvad enten de var enige med ham eller ikke, maatte erkende, at han af al sin Styrke og Vilje kæmpede for det, som han ansaa for rigtigt.

Frederik Ludvig Norden.

En dansk Forskers Pionerarbejde i Ægypten.

Af Chr. Bendix Thostrup.

Den danske Arkæolog Frederik Ludvig Norden, som for 200 Aar siden vendte hjem fra sin Rejse til Ægypten 1737—38, var Søofficer; han lønnedes og avancerede som saadan. Desværre fik han kun en kort Levetid, han var født i Glückstadt 1708 og døde allerede 1742.

Hans fremragende Evner som Tegner henlede allerede tidligt Kong Christian VI's Opmærksomhed paa ham; han sendtes for kongelig Regning paa Studierejse til Holland og Frankrig samt Italien, hvor han havde Forbindelse med Datidens største Kunstnere og blev Medlem af det florentinske Akademi.

Det var Meningen, at han skulde studere Mekanik, Hydraulik, Dokvæsen, m. v., men selv om han dyrkede disse Fag, var det dog den gamle Kunst, der havde hans Hjerte, og hans Omgang med den bekendte Diplomat og Arkæolog Baron Philippe de Stosch, født i Kustrin 1691, død i Florens 1757, førte ham ind paa Studiet af ægyptisk Historie, kunstnerisk set.

Foruden at blive Akademimedlem i Florens fik han „Antikvitetsordenen“ eller „Den skjulte Orden“, hvis Ordenstegn blev baaret skjult — en besynderlig Tanke nu om Dage.

I 1737 havde han efterhaanden modtaget alt, hvad han kunde forvente fra Admiralitetet og Kongen i Form af forlænget Orlov og Ekstralønning, men han havde ogsaa gjort stor Fremgang i Udførelsen af de Opgaver, der var stillet ham; hans Mapper indeholdt